

September. Den 24. September sender Stiftsøvrigheden den til Præstegaardskommissionen; den 8. Oktober holder Præstegaardskommissionen Møde; den 20. November kommer den endelig tilbage til Kirkeministeriet, der atter igen ekspederer den den 21. November. Det vil sige, at 2½ Maaned har denne Sag været ude, men deraf kun 3—4 Dage i Kirkeministeriet og et Par Dage i Jordlovsudvalget. Nu skal denne Sag paa ny ud, fordi den er indsendt til Erklæring. Der fremkom 3 forskellige Indstillinger, en Indstilling fra Menighedsraadet, en Indstilling fra Kirkeministeriet og en Indstilling fra Stiftsøvrigheden, og derefter skal Jordlovsudvalget til at dømme mellem disse 3 Indstillinger, saa skal den atter ind til Kirkeministeriet og derfra ud til Erklæring, og det kan godt ske, at vi ikke faar udstykket Hyllested Præstegaard før hen i Januar Maaned om et Aar. Jeg vil gerne udtale dette, netop fordi der er kommet stærk Kritik frem over Jordlovsudvalgets Arbejde, og jeg mener, at denne Kritik bør rettes dér, hvor den rettelig hører hjemme, at den ikke bør rettes mod Jordlovsudvalget, men mod Menighedsraadene, Præstegaardskommissionerne og Stiftsøvrighederne, som tidt ligger og smøler med Sagerne. Jeg mener, at man skal være lidt varsom, fordi det kan træffe, at det nye Hjul, der kommer ind, kommer til at knirke, og saa vil Kritikken, der efter min Mening nu er temmelig uberegtiget, sikkert blive betydelig stærkere.

§ 9 er en af de Bestemmelser, der skal bevirke, at de to Love bliver ens, men jeg kan ikke anerkende den Vej, som den højtærede Minister er gaaet. Den højtærede Minister siger, at her kan man faa et Forskud paa Statslaan, der svarer til $\frac{9}{10}$ af Købesummen for Jorden, dog ikke over 6 500 Kr. Som Regel vil det dog ikke være selve Købet af Jorden, der er vanskeligt, hverken for den private, ej heller for Udstykningsforeningerne, fordi Jorden paa Forhaand er prioriteret, og disse Prioriteter bliver som Regel indløst i det Øjeblik Statslaanene kommer hjem, men heller ikke for. De volder ikke Vanskeligheder. Det, der volder Vanskelighed, er, at man ikke kan eller i hvert Tilfælde ikke let kan faa Penge til Bygninger, og naar Udstykningsforeningerne eller private skal til at opføre Bygninger, vil de tidt komme til at betale urimelige Renter for disse Byggelaan til Bankerne eller Sagførerne, og derigennem vil ikke alene deres Overskud gaa, men der bliver ogsaa ret store Vanskeligheder ved at administrere. Jeg er tilbøjelig til at tro, at private, der udstykker, kan have

Fordel af dette, fordi den private Mand, der sælger sin Jord, ved at frigøre den hurtigst muligt kan skaffe en Mand et Skøde og frigøre $\frac{9}{10}$ af Købesummen paa Jorden, men Udstykningsforeningerne kan ikke gøre det. For i samme Øjeblik de giver Manden Skødet, kommer den Mand, de har købt Ejendommen for, og forlanger Laanet udbetalt. De 6 500 Kr. maa uvægerligt gaa i den Mands Lomme, som Udstykningsforeningen har handlet med, og saa staa de igen paa bar Bund og skal laane Penge hos Bankerne til Byggeforetagender; og saaledes bliver de distanceret af de private Udstykkere. Jeg er tilbøjelig til at tro, at en Del af Udstykningsforeningernes Vanskeligheder netop er begrundet i dette Forhold. Jeg synes, at vi fra vor Side skulde vogte os for at øge disse Vanskeligheder. Jeg vilde gerne, om vi kunde gøre det saadan, at Udstykningsforeningerne fik blidere Vilkaar at arbejde under. Det har jo lige godt vist sig, at det Arbejde, de har gjort, er betydelig bedre, baade naar vi tager Hensyn til Statskassens Tarv og til de enkelte Husmænd, der kommer til at bygge under dem, end de private Udstykningsforetagenders Arbejde har været; og jeg tror, man skulde tage en lille Smule under Overvejelse — det forekommer mig, at dette Krav ogsaa kommer frem fra Udstykningsforeningernes Side —, om man ikke kunde gaa dertil, at naar Udstykningsforeningerne havde købt Ejendommen, og Købet var approberet af Landbrugsministeriet, kunde de faa Forskud og begynde at arbejde baade paa Udstykningen og paa Bygningerne; og naar der da blev givet Statslaan deri, blev disse Forskud trukket fra Laanene; saa prioriterede man, og saaledes vilde man berede Vejen for Udstykningsforeningerne og gøre det vanskeligere for de private Udstykkere, der saa sandt ikke har været til Lykke for Landet.

Jeg kommer saa til § 13. Denne Paragraf er bibeholdt, som den var tidligere. Det er saadan, at kun de, der har faaet Laan efter Loven af 1917, er i Stand til at komme op paa Tillægslaan af 12 000 Kr. Jeg har tidligere paavist, at netop de, der har bygget i Aarene 1914—17, ikke er Spor af bedre stillet end de, der har bygget fra 1917 til 1920, saa de er i alt Fald lige saa berettigede til at komme op paa det højere Tillægslaan som de, der har bygget efter 1917. Men vi mener, at netop denne Bestemmelse om Tillægslaan er meget mere værdifuld, end Bestemmelserne om Byggelaanene er. Det har vist sig, hver Gang